

samfundet, så det sikres, at den optimale velfærd ikke begrænses af systemer, regler og skatter, der stiger.

Det har regeringen lagt frem i regeringsgrundlaget, »Vækst, velfærd – fornyelse«, hvor der er sat nye mål for velfærdssamfundet. De første skridt bliver taget med finanslovsforslaget for 2002, som vi offentliggør den 29. januar.

Regeringen vil sikre et højt offentligt serviceniveau og dermed en høj grad af tryghed. Det er en stor udfordring, især fordi der bliver relativt flere ældre og færre unge. Derfor holder vi fast i de overordnede målsætninger for den økonomiske politik frem mod 2010, som også den forrige regering ønskede og beskrev i »En holdbar fremtid – Danmark 2010«, og som fik bred tilslutning i Folketinget. Heraf fremgår det i øvrigt, at det er muligt at finansiere de fremtidige opgaver med uændret skat og fastfrysning af afgifter.

Vi vil ligeledes sikre, at den offentlige gæld i procent af BNP halveres frem til 2010. Det mindsker rentebyrden og skaber plads til finansiering af fremtidige udgifter til folkepension, ældreomsorg m.v. Denne målsætning kræver robust overskud på de offentlige finanser og en fast prioritering af de offentlige udgifter.

Regeringen lægger samtidig afgørende vægt på at styrke den private beskæftigelse og sikre den nødvendige arbejdskraft. Det er en central udfordring, som kan kræve reformer på arbejdsmarkedet. Det kræver også, at vi gør en yderligere indsats for at sikre plads til de mennesker, som i øjeblikket har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet.

På det statslige område vil vi sikre spændende og kreative arbejdspladser, og at ny teknik og ny viden anvendes fuldt ud.

Regeringen vil føre en økonomisk politik med fokus på sunde rammer for erhvervslivet, konkurrence mellem virksomheder og flere muligheder for at udfolde privat initiativ.

I Danmark reguleres overførsler og offentlige lønninger med lønudviklingen i den private sektor, og det betyder, at vækst og fremgang deles mellem befolkningsgrupperne, også til dem, der modtager overførsler.

Regeringen har besluttet et skattestop. Der er et helt nødvendigt behov for en fast prioritering og styring af de offentlige udgifter. For alt for mange danskere kan det ikke betale sig at yde en ekstra indsats. Og det er på tide, at vi gør op med den myte, at ambitionerne om at fastholde og forbedre den offentlige service kræver yderligere stigninger i skatter og afgifter.

Der er ikke brug for at sætte skatterne op for at fastholde det, spørgerne kalder solidarisk finansiering, men tværtimod for at sætte dem ned. Og høje afgifter på erhvervslivet betales i sidste ende af lønmodtagerne i form af lavere disponible reallønninger. Skattestoppet vil isoleret set dæmpe prisstigninger og give mere købekraft til danskerne, ikke mindst til dem, der har lave indkomster.

Kl. 10.10

Skattestoppet er også udtryk for et markant holdningsskift. Det er et ønske om større budgetdisciplin og ikke mindst et ønske om, at vi prioriterer de områder, hvor behovene er størst, bl.a. kampen mod ventelisterne og behovene på ældreområdet.

Opgaven er at sikre, at danskerne får størst mulig gavn af de skattekrone, vi er sat til at forvalte. Er det f.eks. ikke bedre at bruge ressourcerne på at bekæmpe ventelisterne eller manglende hjemmehjælp, end det er at bruge pengene på overflødige råd, nævn eller puljer? Regeringens svar er klart.

Regeringsgrundlaget og det kommende finanslovsforslag tager udgangspunkt i at løse de opgaver, der prioriteres højest af almindelige mennesker, hvor problemerne er størst, samtidig med at flere bliver selvhjulpne. Det er ægte solidaritet.

Skatteministeren (Svend Erik Hovmand):

Jeg ved godt, at når spørgerne taler om velfærdssamfund, så mener de i realiteten offentlige udgifter og dermed skatter. Jeg har ikke den samme opfattelse.

Velfærd er først og fremmest noget, som skabes i den enkelte familie, på den enkelte virksomhed. Jo bedre udfoldelsesmuligheder den enkelte har, desto flere kræfter bliver der til at sørge for dem, som ikke kan klare sig i det daglige. Derfor er det vigtigt for velfærdssamfundet, at der bliver mere tilovers efter skat, inflation osv. Det vil sige, at de såkaldte reale disponible indkomster vokser.

Ved regeringsskiftet i 1993 fastsatte den forrige regering et mål om en gennemsnitlig årlig stigningstakt i de private reale disponible indkomster på knap 4 pct. frem til år 2000. Målet blev som bekendt ikke opfyldt. Det skyldtes ikke mindst skattestigningerne.

Nu er der ingen grund til specielt at fremhæve den tidligere regering i denne sammenhæng, tværtimod er skatterne lige siden krigen vokset langt stærkere end planlagt. Ved skattestoppets